

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

شرح نواقض
الإسلام

Sharḥ Nawāqid al-Islām

**Explicarea celor zece
lucruri care anulează Islamul**

‘Abd al-‘Azīz al-Rājihī

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

‘Abd al-‘Azīz al-Rājīhī

Explicarea celor zece lucruri care anulează Islamul

Sharḥ Nawāqid al-Islām

شرح نواقض الإسلام

Sharḥ Nawāqid al-Islām

Traducere: Institutul Tawhid

Institutul Tawhid

România · 2026

Titlul original: شرح نوافض الإسلام
Ediție în limba română
Institutul Tawhid · <https://www.tawhid.ro>

Texte arabe coranice adăugate editorial: Tanzil Project, text Uthmani v1.1, © 2007–2026
Tanzil Project, CC BY 3.0 · <https://tanzil.net>. Traducerea românească și notele sunt
păstrate integral. Fragmentele arabe sunt indicate ca atare; în celelalte cazuri este
reprodus textul arab integral al versetului sau pasajului indicat.

Cuprins

1	Primul Anulator al Islamului	1
2	Al Doilea Anulator	7
3	Al Treilea Anulator	11
4	Al Patrulea Anulator	14
5	Al Cincilea Anulator	17
6	Al Șaselea Anulator	18
7	Al Șaptelea Anulator	20
8	Al Optulea Anulator	25
9	Al Nouălea Anulator	27
10	Al Zecelea Anulator	29
11	Întrebări și răspunsuri după lecție	32

1 Primul Anulator al Islamului

Să știi că lucrurile care anulează Islamul sunt zece.

Primul: Shirk-ul (asocierea partenerilor) în adorarea lui Allah. Allah, Cel Preaînalt, a spus:

Textul arab al versetului integral

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ ۚ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾

„Într-adevăr, Allah nu iartă să I se asocieze parteneri (în adorare), dar iartă ceea ce este mai puțin decât aceasta cui voiește.”

(Sura An-Nisā', 4:116)

Și El a spus:

Textul arab al versetului integral

﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ
وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ
مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

„Cu adevărat, celui care Îi asociază lui Allah parteneri în
adorare, Paradisul îi este interzis, iar locuința lui va fi Focul. Iar
cei nedrepti nu vor avea ajutoare.”

(Sura Al-Mā'idah, 5:72)

În această categorie intră și sacrificarea pentru altcineva decât
Allah, precum cel care aduce un sacrificiu jinnilor sau unui
mormânt.

Explicație

Toată lauda este pentru Allah, Stăpânul Lumilor, iar pacea și
binecuvântările fie asupra celui mai nobil dintre profeți și
mesageri, asupra Profetului nostru Muhammad ﷺ, a familiei sale
și a tuturor companionilor săi.

În continuare:

Acestea sunt cele zece lucruri care anulează Islamul,
menționate de Imamul și reformatorul (al-Mujaddid), Shaykh
Muḥammad ibn ‘Abd al-Wahhāb - Allah să aibă milă de el.

Ele sunt lucrurile care invalidează Islamul. Au fost numite
„anulatoare” deoarece, dacă o persoană comite oricare dintre ele,
Islamul și religia sa devin nule, iar ea trece de la starea de
musulman și credincios la cea a celui care comite shirk și se

închină idolilor. Cerem de la Allah siguranță și protecție! Aceste anulatoare ale Islamului anulează religia, tawhîd-ul și credința (îmân-ul) omului, așa cum anulatoarele abluțiunii anulează starea de puritate rituală.

De exemplu, dacă o persoană tocmai a făcut wuḍū' (abluțiunea rituală) și se află într-o stare de puritate, iar apoi își anulează wuḍū'-ul urinând, defecând sau eliminând gaze, nu mai este în stare de puritate rituală.

Așa este și cazul musulmanului, credinciosului, celui care afirmă unicitatea lui Allah (muwaḥḥid): dacă comite oricare dintre aceste anulatoare ale Islamului, religia și Islamul său devin invalide, iar el devine dintre cei care comit shirk și se închină idolilor, după ce a fost dintre musulmani.

Iar dacă moare în această stare, va fi dintre locuitorii Focului (Jahannam).

Dacă o persoană Îl întâlnește pe Domnul său având asupra sa aceste forme de shirk (asocierea partenerilor cu Allah), Allah nu îl va ierta, așa cum Allah spune:

Textul arab al versetului integral

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ

ج
يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾

„Într-adevăr, Allah nu iartă să I se asocieze parteneri (în adorare), dar iartă ceea ce este mai puțin decât aceasta cui voiește.”

(Sura An-Nisā', 4:116)

Shirk-ul face ca toate faptele bune ale unei persoane să fie anulate. Allah spune:

Textul arab al versetului integral

ج
﴿ذَلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ ۚ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۚ وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبَطَ عَنْهُمْ ۖ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾

„Și dacă ar fi asociat (parteneri în adorare cu Allah), atunci s-ar fi nimicit tot ceea ce făceau.”

(Sura Al-An'ām, 6:88)

Și El spune:

Textul arab al versetului integral

﴿وَقَدِمْنَا إِلَىٰ مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ ۖ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً ۖ مَنْثُورًا﴾

„Și Ne vom întoarce către faptele lor și le vom face ca praful risipit în aer.”

(Sura Al-Furqān, 25:23)

Paradisul este interzis celui care comite shirk, așa cum Allah spune:

Textul arab al versetului integral

﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ
وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَءِيلَ عِبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ
مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ
وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ﴾

„Într-adevăr, cel care Îi asociază lui Allah parteneri în adorare, Paradisul îi este interzis, iar locuința lui va fi Focul. Și cei nedrepti nu vor avea ajutoare.”

(Sura Al-Mā'idah, 5:72)

Prin urmare, shirk-ul șterge toate faptele bune ale unei persoane și îl scoate pe cel care îl comite din Islam. El duce la șederea veșnică în Foc și face ca Paradisul să fie interzis celui care Îl întâlnește pe Allah având asupra sa shirk.

Cerem lui Allah să ne păzească și să ne protejeze.

Acestea sunt anulatoarele Islamului, iar primul dintre ele este shirk-ul - asocierea partenerilor în adorarea lui Allah.

Așadar, oricine asociază parteneri cu Allah în oricare dintre formele de adorare și-a anulat Islamul și religia.

Exemple ale acestui lucru sunt: cel care invocă sau cheamă pe altcineva în afară de Allah sau cel care sacrifică un animal pentru altcineva în afară de Allah.

Acesta este exemplul dat de autor, care spune:

„Din aceasta face parte sacrificarea pentru altcineva decât Allah, precum cel care sacrifică pentru jinni sau pentru un mormânt” - sau pentru Mesager, sau pentru vreun înger, și așa mai departe.

Alte exemple includ:

- cel care face un jurământ pentru altcineva în afară de Allah, - cel care se închină sau se prosternează altcuiva în afară de Allah, - sau cel care face țăwâf (circumambulare) în jurul altui loc decât Casa lui Allah, căutând apropierea de Allah prin aceasta - sau orice altă formă de shirk.

Așadar, dacă o făptură comite shirk în adorarea lui Allah, Islamul și religia sa devin nule.

Acesta este primul Anulator. Cerem lui Allah să ne salveze și să ne protejeze de el.

2 Al Doilea Anulator

Al doilea: Oricine pune intermediari între el și Allah, chemându-i, cerându-le mijlocire și punându-și încrederea în ei, a căzut în necredință, conform consensului (ijmā‘).

Explicație

Acest al doilea anulator este o formă de shirk. „shirk” este un termen general, însă acest act este unul mai specific; de aceea autorul l-a menționat separat, chiar dacă se încadrează în semnificația primului anulator.

Totuși, el este un caz particular, precum atunci când o persoană pune ca intermediar între el și Allah pe Profetul Muhammad ﷺ și îl cheamă spunând: „O, Muhammad, ajută-mă!” sau „O, Muhammad, mijlocește pentru mine înaintea Domnului meu!”

Astfel, el îl face pe Muhammad ﷺ intermediar între el și Allah. Sau pune ca intermediar un înger, sau un walī (un apropiat al lui Allah), sau un jinn, sau un mormânt - ori invocă soarele sau luna —, făcându-le intermediari între el și Allah. El se roagă către aceste ființe sau lucruri până ce ele devin pentru el mijlocitori între el și Allah; sau aduce un sacrificiu pentru ele, sau face un jurământ pentru ele, sau le cheamă în rugăciune, pentru ca ele să fie intermediare între el și Allah.

Însă, în tot acest timp, el pretinde că face aceasta doar pentru a se apropia de Allah, așa cum Allah spune:

Textul arab al versetului integral

﴿أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ
أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ
يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ
هُوَ كَذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Iar cei care își iau protectori în afară de Allah spun: «Noi nu-i adorăm decât ca să ne apropie mai mult de Allah.»”

(Sura Az-Zumar, 39:3)

Dar Allah i-a declarat necredincioși și mincinoși din cauza acestei afirmații a lor:

Textul arab al versetului integral

﴿أَلَا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ ۚ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ
أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ
يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ
هُوَ كَذِبٌ كَفَّارٌ﴾

„Cu adevărat, Allah va judeca între ei în privința a ceea ce se
contraziceau. Cu siguranță, Allah nu călăuzește pe cel care este
mincinos și necredincios înverșunat.”

(Sura Az-Zumar, 39:3)

Așadar, ei sunt mincinoși din cauza cuvintelor lor și necredincioși
din cauza faptelor lor. Allah spune:

Textul arab al versetului integral

﴿وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ
وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ ۚ قُلْ أَتَنْبِئُونَ اللَّهَ بِمَا
لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ ۚ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ
عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾

„Și ei se închină, în afară de Allah, la ceea ce nu le poate aduce
nici pagubă, nici folos, și spun: «Aceștia sunt mijlocitorii noștri
înaintea lui Allah.»”

(Sura Yūnus, 10:18)

Așadar, oricine pune intermediari între el și Allah - pe care îi invocă, cărora le aduce sacrificii, pentru care face jurăminte sau în care își pune încrederea - este, fără îndoială, necredincios, conform consensului unanim al musulmanilor.

Cerem lui Allah să ne păzească și să ne protejeze.

Al Treilea Anulator

Al treilea: Oricine nu-i consideră pe politeiști drept necredincioși, sau are îndoieli în privința necredinței lor, sau consideră că religiile și credințele lor sunt corecte, a căzut în necredință.

Explicație

Sensul acestui anulator este: ca o persoană să nu creadă că politeiștii se află în necredință.

Termenul „*politeiști*” este unul general și îi include pe toți cei care nu cred - deci orice necredincios este un politeist. Așadar, oricine nu consideră un necredincios drept necredincios, el însuși devine necredincios, la fel ca acela.

De exemplu, oricine nu-i consideră pe evrei, creștini, magieni (adoratorii focului), închinători la idoli, ipocriți sau comuniști drept necredincioși, atunci el însuși este necredincios. La fel și cel care are îndoieli în privința necredinței lor - cum ar fi cineva care spune: „*Nu sunt sigur, este posibil ca evreii să fie pe adevăr.*” Sau zice: „*Este în regulă ca oamenii să urmeze iudaismul, creștinismul sau islamul - toate sunt religii cerești.*”

Așa cum spun unii în zilele noastre, chemând la „*unirea celor trei religii*”. Oricine crede astfel este necredincios.

Omul trebuie să creadă cu convingere că evreii sunt necredincioși și că religia lor este falsă. El trebuie să se dezică de ei și de religia lor, să îi urască și să manifeste vrăjmășie față de ei de dragul lui Allah. La fel și față de creștini - trebuie să creadă că sunt necredincioși. La fel și față de închinătorii la idoli, magieni și toate celelalte tipuri de necredincioși. De asemenea, o persoană comite necredință dacă se îndoiește că aceștia sunt necredincioși - de exemplu, dacă spune: „*Nu știu dacă evreii sunt necredincioși sau nu, poate că sunt pe adevăr.*” Aceasta este necredință. Trebuie să fie convins și ferm că ei se află în necredință.

La fel, devine necredincios și cel care consideră că religiile lor sunt corecte, spunând: „*Ei sunt pe o religie adevărată*” sau „*religia lor este dreaptă*”. Aceasta îl face necredincios la fel ca ei. Motivul este că oricine nu-i consideră pe politeiști drept necredincioși, nu a necrezut în țăghūt (divinitățile și religiile false).

Iar tawhīd-ul (unicitatea lui Allah) nu poate exista decât prin două lucruri:

1. Credința în Allah, și
2. Necredința în țăghūt (divinitățile sau religiile false).

Așadar, oricine nu-i consideră pe politeiști, evrei și creștini drept necredincioși, nu a respins religia falsă (țăghūt). Prin urmare, tawhīd-ul său nu este valid și nu are credință (īmān).

Aceste două condiții sunt esențiale pentru tawhīd:

1. Respingerea țăghūt-ului, și
2. Credința în Allah.

Acest sens este cuprins în expresia „*Lā ilāha illā Allāh*” (Nu există divinitate vrednică de adorare în afară de Allah).

- „*Lā ilāha*” (Nu există divinitate vrednică de adorare): reprezintă respingerea țăghūt-ului.
- „*illā Allāh*” (în afară de Allah): reprezintă credința în Allah.

Aceasta, pentru că „*Lā ilāha illā Allāh*” neagă toate formele de adorare îndreptate către altcineva decât Allah. A necrede în țăghūt înseamnă a respinge și a nega orice adorare făcută altcuiva decât lui Allah, a te dezice de ea și de cei care o practică, și a le arăta dușmănie de dragul lui Allah.

Aceasta este semnificația expresiei „*a necrede în țăghūt*”.

Așadar, dușmănia față de politeiști și ura față de ei de dragul lui Allah sunt obligatorii.

Allah spune despre Ibrahim (Avraam):

Textul arab al versetului integral

﴿قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ
 قَالُوا لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَءُؤُا مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 كَفَرْنَا بِكُمْ وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا
 حَتَّىٰ تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدُّهُ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَا أُسْتَغْفِرَنَّ
 لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا
 وَإِلَيْكَ أُنَبِّئُكَ وَالْيَكِ الْمَصِيرُ﴾

„Aveți într-adevăr o frumoasă pildă în Ibrahim și în cei care erau cu el, când le-au spus poporului lor: «Noi ne dezicem de voi și de ceea ce adorați în afară de Allah. Noi vă respingem, iar între noi și voi s-a arătat vrăjmășie și ură pentru totdeauna, până când veți crede numai în Allah.»”

(Sura Al-Mumtaḥanah, 60:4)

Aceasta este Hanifiyyah, religia dreaptă a lui Ibrahim - să-L adori pe Allah cu sinceritate, dedicând întreaga religie numai Lui, și să te dezici de adorarea oricărui altceva în afară de El, respingând-o și urând-o, în timp ce îi urăști și te opui celor care o practică.

Al Patrulea Anulator

Al patrulea: Oricine crede că o altă călăuzire decât cea a Profetului ﷺ este mai completă decât călăuzirea lui, sau că judecata altcuiva este mai bună decât judecata sa - precum cel care preferă judecata țăghuților (pluralul de țăghūt - divinități false, sisteme false) în locul judecății sale —, acela a devenit necredincios.

Explicație

Oricine crede că există o călăuzire mai bună decât călăuzirea Profetului - ﷺ cum ar fi cel care spune:

„Calea filozofilor, a sabeenilor sau a sufiților este mai bună decât calea lui Muhammad,”

sau spune: *„În această cale există îndrumare,”* sau: *„Este la fel ca îndrumarea Profetului”* - acela este necredincios. Aceasta pentru că nu există o călăuzire mai bună decât călăuzirea Trimisului lui Allah, deoarece el nu vorbește din dorința sa, ci numai din revelația care i-a fost trimisă.

Așadar, oricine afirmă că există o călăuzire mai bună sau egală cu cea a Mesagerului lui Allah - ﷺ cum ar fi cel care urmează o cale filozofică, sabeană sau sufită pentru a se apropia de Allah - este un necredincios și apostaziat.

La fel este și cel care crede că există o judecată mai bună decât judecata Profetului - ﷺ de exemplu, cel care consideră că legile făcute de oameni sunt mai bune decât Shari'ah (Legea Divină). Acesta este necredincios, prin consensul musulmanilor.

De asemenea, cel care crede că legile omenești sunt egale cu Shari'ah - și el a comis necredință.

La fel și cel care spune: *„Este adevărat că Shari'ah este mai bună, dar este permis ca oamenii să aleagă - fie să judece după legile omenești, fie după Shari'ah.”* O astfel de persoană este, de

asemenea, necredincioasă, potrivit consensului musulmanilor, pentru că oamenii nu au libertatea de a alege în această privință.

Acesta a negat un principiu fundamental al religiei, anume că judecarea prin Shari'ah este o obligație asupra tuturor. Dar el spune: „Nu este obligatoriu, este permis să se judece după legile oamenilor.” O astfel de persoană este necredincioasă, chiar dacă afirmă că „legile divine sunt mai bune.”

Pe baza aceasta:

- dacă cineva judecă după legi omenești și crede că ele sunt mai bune decât cele divine → necredință majoră;
- dacă crede că ele sunt egale cu legile lui Allah → necredință majoră;
- dacă crede că legea lui Allah e mai bună, dar spune că este permis să se judece după legile omenești → tot necredință majoră.

În toate aceste trei cazuri, persoana a comis necredință majoră (kufr akbar).

Există însă o a patra situație: Când o persoană judecă după legi omenești într-o anumită chestiune, dar crede că este obligatoriu să se judece după ce a revelat Allah, și știe că a greșit, iar poftele și șeitanul l- au făcut să o facă.

El știe că este păcat, dar o face din interes personal - pentru a ajuta un prieten, o rudă sau un vecin, ori pentru a-i face rău unui dușman. Totuși, el recunoaște că judecarea după ceea ce a revelat Allah este o obligație și că ceea ce a făcut este un păcat. O astfel de persoană a comis necredință minoră (kufr aşghar), și nu iese din Islam.

Așadar, judecarea după altceva decât ceea ce a revelat Allah are patru situații:

1. Când se crede că legea omenească este mai bună → kufr akbar;
2. Când se crede că este egală cu Shari'ah → kufr akbar;
3. Când se spune că este permisă, chiar dacă Shari'ah e mai bună → kufr akbar;
4. Când se judecă prin altceva din poftă sau interes, știind că este greșit → kufr aşghar.

Chestiune:

Judecarea prin legi omenești și abolirea completă a Sharī'ah.

Dacă o persoană înlocuiește în totalitate Sharī'ah cu legi omenești, eliminând toate legile divine, aceasta este considerată o schimbare a religiei.

Unii savanți au spus că o astfel de persoană a devenit necredincioasă, pentru că a schimbat religia lui Allah. Aceasta este părerea lui Shaykh Muḥammad ibn Ibrāhīm (rahimahullah), fostul Mufti al Arabiei Saudite, care a spus:

„Aceasta înseamnă o schimbare completă a religiei - nu este vorba doar despre o singură problemă, ci despre înlocuirea tuturor legilor. Asta înseamnă eliminarea totală a Sharī'ah și înlocuirea ei cu legi omenești în toate chestiunile, mici sau mari.” De asemenea, învățătorul nostru Shaykh ‘Abd al-‘Azīz ibn Bāz (rahimahullah) a spus că, deși aceasta reprezintă o schimbare a religiei, trebuie ca persoana să creadă că este permis să se judece după legi omenești, pentru ca dovada să fie stabilită împotriva lui.

Prin urmare, aceasta este a cincea situație - atunci când cineva schimbă întreaga religie.

Există, de asemenea, o a șasea situație, și anume atunci când judecătorul religios depune efort și se străduiește sincer să afle hotărârea corectă în privința unei chestiuni religioase, însă greșește și judecă prin altceva decât ceea ce a revelat Allah. Aceasta este o eroare, iar o astfel de persoană nu este necredincioasă și nici păcătoasă. Dimpotrivă, el este un mujtahid (cel care depune efort de deducție), care primește o răsplată, conform spuselor Profetului ﷺ:

„Când judecătorul dă o hotărâre, depunând efort (făcând ijtihād) și are dreptate, el primește două răsplăți. Iar dacă depune efort și greșește, el primește o singură răsplată.”

Așadar, această greșeală a lui este iertată, iar el primește o răsplată pentru strădania sa (ijtihād). Iar dacă depune efort și ajunge la adevăr, atunci primește două răsplăți - una pentru efortul depus și alta pentru atingerea adevărului.

Al Cincilea Anulator

Al cincilea: Oricine urăște ceva din ceea ce a adus Mesagerul ﷺ, chiar dacă acționează conform cu aceasta, a devenit necredincios.

Explicație

Aceasta se referă, de exemplu, la o persoană care urăște rugăciunea - ea devine necredincioasă chiar dacă se roagă. Sau dacă o displace în inima sa.

Dovada se află în cuvintele lui Allah:

Textul arab al versetului integral

﴿ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَرِهُواْ مَاۤ اَنْزَلَ اللّٰهُ فَاَحْبَطَ اَعْمَالَهُمْ۝﴾

„Aceasta, pentru că ei au displăcut ceea ce a trimis Allah, așa că El le-a nimicit faptele.”

(Sura Muhammad, 47:9)

Așadar, dacă o persoană urăște ceva din ceea ce a adus Mesagerul ﷺ, fie că este vorba despre o poruncă obligatorie, o răsplată sau o pedeapsă - cum ar fi să urască aplicarea pedepselor legale (ḥudūd) asupra celui care comite adulter sau asupra hoțului —, sau chiar să displace acest lucru în inima sa, atunci această persoană a devenit necredincioasă. Aceasta pentru că a urât și a displăcut ceea ce Allah a revelat.

Al Șaselea Anulator

Al șaselea: Oricine batjocorește sau ridiculizează orice parte din religia Mesagerului ﷺ, sau din răsplățile ori pedepsele sale, a comis un act de necredință.

Dovada se află în cuvintele lui Allah:

Textul arab al pasajului integral

﴿وَلَيْنَ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ
وَأَيَّتِهِ ۖ وَرَسُولِهِ ۖ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ لَا تَعْتَدِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ
بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ۚ إِن نَّعَفُ عَن طَائِفَةٍ مِّنْكُمْ نُعَذِّبْ طَائِفَةً
بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ﴾

„Spune: «Oare de Allah, de versetele Sale și de Mesagerul Său vă bateați joc?» Nu vă scuzați! Ați devenit necredincioși după credința voastră.”

(Sura At-Tawbah, 9:65–66)

Explicație

Aceasta include, de exemplu, pe cel care batjocorește rugăciunea, sau zakât-ul, sau pe cei care se roagă, făcându-și glume pe seama lor din cauza faptului că se roagă - nu din cauza persoanei lor, ci din cauza faptei în sine.

La fel, cel care batjocorește pelerinii la hajj, sau îi ridiculizează pe cei care fac ʿawāf (ocolirea Kaʿbah) - nu pentru cine sunt ei, ci pentru acțiunea pe care o fac.

De asemenea, cel care batjocorește răsplățile Paradisului, cum ar fi atunci când i se spune că Allah îl va face pe monoteist

(muwaḥḥid) să intre în Paradis și că acolo sunt asemenea și asemenea bucurii, iar el glumește sau ironizează acest lucru, sau batjocorește Iadul (Jahannam) - o astfel de persoană a comis necredință.

Dovada se află în cuvintele lui Allah, Cel Preaînalt:

Textul arab al pasajului integral

﴿وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ
وَأَيَّتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ لَا تَعْدِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ
بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنَّ نَعْفَ عَنْ طَائِفَةٍ مِّنْكُمْ يُعَذِّبُ طَائِفَةٌ
بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ﴾

„Spune: «Oare de Allah, de versetele Sale și de Mesagerul Său vă băteați joc?» Nu vă scuzați! Ați devenit necredincioși după credința voastră.”

(Sura At-Tawbah, 9:65–66)

Acest verset a fost revelat cu privire la un grup de oameni care l-au batjocorit pe Profet ﷺ în timpul expediției de la Tabūk. Ei au spus:

„Nu am văzut pe nimeni mai lacom la mâncare, mai mincinos în vorbă și mai laș în luptă decât acești tovarăși ai noștri.”

Prin aceasta se refereau la Mesagerul lui Allah ﷺ și la companionii săi. Atunci a fost revelat acest verset.

De asemenea, oricine îl insultă pe Allah, sau îl insultă pe Mesager, sau insultă Islamul, comite necredință (kufr).

7 Al Șaptelea Anulator

Al șaptelea: Vrajitoria (sihr) - care include farmecele prin care o persoană ajunge să urască ceva ce înainte îi plăcea (as-sarf), sau să iubească ceva ce nu-și dorea (al-‘atf). Așadar, oricine o practică sau este mulțumit ca ea să fie făcută, a comis necredință.

Dovada se află în cuvintele lui Allah:

Textul arab al versetului integral

﴿وَاتَّبِعُوا مَا نَزَّلْنَا عَلَىٰ مَلَكٍ سُلَيْمَنُ وَمَا كَفَرَ
 سُلَيْمَنُ وَلَكِنَّ الشَّيَاطِينَ كَفَرُوا يُعَلِّمُونَ النَّاسَ السِّحْرَ
 وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ وَمَا
 يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ
 فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ وَمَا
 هُمْ بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا
 يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي
 الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ
 كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾

„Și niciunul dintre acești doi (îngeri) nu învățau pe nimeni fără să-i spună mai întâi: «Noi suntem doar o ispită (pentru oameni), așa că nu fi necredincios.»”

(Sura Al-Baqarah, 2:102)

Explicație

Acest lucru se datorează faptului că vrăjitorul, a cărui magie provine prin intermediul diavolilor (shayāṭīn), trebuie - fără îndoială - să comită forme de shirk față de jinni, pentru ca aceștia să-l ajute. Astfel, între jinn și vrăjitor se stabilește o relație reciprocă: vrăjitorul îi slujește pe jinni, iar jinni îl ajută pe el. Însă jinnul nu-l slujește pe vrăjitor decât dacă acesta comite shirk față de Allah - de exemplu:

- invocându-l în locul lui Allah,
- aducându-i sacrificii,
- sau îndeplinind alte fapte de adorare pentru el.

Diavolul îi poate ordona vrăjitorului să calce pe mushaf (Coran) cu picioarele, să urineze pe mushaf, sau să îl murdărească cu necurății.

După ce vrăjitorul comite aceste acte de necredință, diavolul îl ajută - fie informându-l despre lucruri ascunse, fie furând ceva pentru el, fie răspunzându-i atunci când acesta îi poruncește să lovească o persoană etc.

Prin urmare, oricine practică vrăjitoria sau este mulțumit cu ea, comite necredință, deoarece cel care este mulțumit de un act de kufr este asemenea celui care îl face.

Dovada se află în cuvintele lui Allah:

Textul arab al versetului integral

﴿وَاتَّبَعُوا مَا تَتْلُوا الشَّيْطَانُ عَلَىٰ مُلْكٍ سُلَيْمَنَ ۖ وَمَا كَفَرَ
 سُلَيْمَنُ وَلَكِنَّ الشَّيْطَانِ كَفَرُوا يَعْلَمُونَ النَّاسَ السَّحَرُ
 وَمَا أُنْزِلَ عَلَى الْمَلَكَيْنِ بِبَابِلَ هَذُوتَ وَمَرْوَتَ ۖ وَمَا
 يَعْلَمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّى يَقُولَا إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرُ ۖ
 فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَزَوْجِهِ ۚ وَمَا
 هُمْ بِضَارِينَ بِهِ ۚ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۖ وَيَتَعَلَّمُونَ مَا
 يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۚ وَلَقَدْ عَلِمُوا لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي
 الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ۚ وَلَبِئْسَ مَا شَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ لَوْ
 كَانُوا يَعْلَمُونَ﴾

„Și niciunul dintre acești doi nu învățau pe nimeni fără să-i spună: «Noi suntem doar o ispită, așa că nu fi necredincios.»”
 (Sura Al-Baqarah, 2:102)

Aceasta este forma de vrăjitorie în care vrăjitorul colaborează cu diavolii.

Cât despre tipul de vrăjitorie în care nu există contact cu diavolii - precum cel care folosește leacuri, substanțe halucinogene sau otrăvuri pentru a le face rău oamenilor și a le lua banii pe nedrept —, dacă el consideră aceasta permisă, atunci și el a comis necredință.

Iar dacă el consideră că a lua averea oamenilor pe nedrept și a le face rău este permis, atunci a comis necredință.

Dar dacă nu consideră acest lucru permis, atunci el a comis un păcat major, deoarece nu a avut contact cu diavolii. Însă în ceea ce privește vrăjitorul care are contact cu diavolii, acela a comis un act de necredință, pentru că, în acest caz, vrăjitorul continuă să trăiască în starea de necredință.

Al Optulea Anulator

Al optulea: Sprijinirea politeștilor împotriva musulmanilor.
Dovada se află în cuvintele lui Allah:

Textul arab al versetului integral

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ
بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ ۚ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فإِنَّهُ مِنْهُمْ ۚ إِنَّ
اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ

„Și oricine dintre voi se aliază cu ei (adică necredincioșii), acela este dintre ei. Cu adevărat, Allah nu călăuzește poporul nedrept.”
(Sura Al-Mā'idah, 5:51)

Explicație

Dacă o persoană îi ajută pe politeiști împotriva musulmanilor, aceasta înseamnă că s-a aliat cu politeiștii și îi iubește.

O astfel de alianță este apostazie (ieșire din Islam), deoarece indică dragoste și loialitate față de ei.

Așadar, dacă cineva îi ajută pe politeiști împotriva musulmanilor cu bani, arme, sau sfaturi și opinii, acesta a dovedit prin fapta sa că îi iubește pe politeiști - iar această iubire este apostazie.

Dragostea pentru ei este temelia alianței (al-walā'), iar din această iubire decurg faptele de sprijinire și ajutor prin bani, arme sau sfaturi. Prin urmare, când cineva îi ajută pe politeiști împotriva musulmanilor, aceasta înseamnă că i-a preferat pe politeiști în locul musulmanilor.

Însă, dacă o persoană ajută un politeist împotriva altui politeist, acest lucru nu intră în această discuție.

Notă a editorului: Există un tratat valoros referitor la acest subiect, scris de Imām Sulaymān ibn ‘Abdillāh Āl ash-Shaykh (d. 1233 H), nepotul imāmului Muḥammad ibn ‘Abd al-Wahhāb. Tratatul se intitulează „*Hotărârea privind alierea cu oamenii shirk-ului*” (The Ruling on Allying with the People of Shirk). Ediția engleză menționa că urma să fie publicat de Al-Ibaanah.com.

Al Nouălea Anulator

Al nouălea: Oricine crede că este permis ca unele persoane să fie scutite de aplicarea Shari‘ah (legii revelate) a lui Muhammad ﷺ, la fel cum i-a fost permis lui al-Khidr să fie scutit de legea lui Mūsā (Moise) —, acela a devenit necredincios.

Explicație

Adică: cel care crede că îi este permis să nu urmeze Shari‘ah lui Muhammad ﷺ, și că poate să-L adore pe Allah printr-o altă cale decât cea cu care a venit Mesagerul ﷺ. El crede că va ajunge la Allah și va fi dintre locuitorii Paradisului, chiar dacă nu urmează Shari‘ah lui Muhammad ﷺ, așa cum au spus unii filozofi.

Astfel, el îl adoră pe Allah pe calea filozofiei, sau a sabeenilor, sau a sufiților, crezând că poate ajunge la Allah fie prin calea lui Muhammad ﷺ, fie printr-o altă cale, spunând: „*Toate sunt la fel.*”

O astfel de persoană este necredincioasă, deoarece nu există nicio cale către Allah în afară de calea Mesagerului lui Allah ﷺ.

Nu este permis nimănui să fie scutit de aplicarea Shari‘ah Profetului ﷺ, deoarece aceasta este cuprinzătoare pentru oameni și jinni și este ultima dintre toate legile revelate (Sharā‘i‘).

Cât despre faptul că al-Khidr a fost scutit de Shari‘ah lui Mūsā (Moise), acest lucru nu reprezintă o dovadă, deoarece Shari‘ah lui Mūsā nu era universală, ci era limitată la tribul lui Israel (Banū Isrā‘īl).

De asemenea, al-Khiḍr era, potrivit celei mai corecte opinii, profet căruia i se trimitea revelație. De aceea, Mūsā a mers la el ca să învețe de la el. Allah spune, citând cuvintele lui al-Khiḍr:

Textul arab al versetului integral

﴿وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُمْ عَنْ أَمْرِ ذَٰلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا﴾

„Și eu nu am făcut acestea din proprie voință.”

(Sura Al-Kahf, 18:82)

Aceasta este dovada că el a fost profet, căruia i s-a revelat de la Allah, pentru că nu ar fi putut uide tânărul, strica corabia sau ridica zidul doar din inspirație personală, ci numai prin revelație.

Notă a traducătorului: Povestea lui Mūsā și al-Khiḍr se găsește în Sura al-Kahf, 60-82; vezi și Șaḥīḥ al-Bukhārī (trad. engleză, vol. 6, nr. 249).

Pe scurt: Oricine crede că este permis ca cineva să fie scutit de Shari‘ah lui Muhammad ﷺ, la fel cum i-a fost permis lui al-Khiḍr să fie scutit de legea lui Mūsā, este necredincios, pentru că există o diferență clară între cele două:

- Shari‘ah lui Muhammad ﷺ a fost trimisă tuturor oamenilor și jinnilor,
- iar Shari‘ah lui Mūsā a fost trimisă doar tribului lui Israel.

Așadar, era permis ca cineva din afara tribului lui Israel să nu fie obligat să urmeze legea lui Mūsā. Însă, în ceea ce privește Shari‘ah lui Muhammad ﷺ, nu este permis nimănui - nici om, nici jinn - să fie scutit de ea.

10 Al Zecelea Anulator

Al zecelea: Îndepărtarea de religia lui Allah - prin neînvățarea ei sau prin neaplicarea ei - este un act de necredință.

Dovada se află în cuvintele lui Allah:

Textul arab al versetului integral

ج
﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنْتَقِمُونَ﴾

„Și cine este mai nedrept decât cel căruia i se amintesc versetele Domnului său, iar el se întoarce de la ele? Cu adevărat, Noi vom lua răzbunare de la cei vinovați.”

(Sura As-Sajdah, 32:22)

Nu există nicio diferență, în privința acestor zece anulatori, între cel care le comite în glumă, cel care le comite serios sau cel care le comite din teamă. Toți aceștia cad în necredință. Excepție face doar cel constrâns (forțat).

Toate aceste zece lucruri se numără printre cele mai periculoase și cele mai frecvente. De aceea, musulmanul trebuie să fie precaut și să se teamă de ele pentru sine.

Căutăm refugiu la Allah de ceea ce atrage mânia Sa și pedeapsa Sa dureroasă. Fie ca pacea și binecuvântările lui Allah să fie asupra celui mai bun dintre creațiile Sale, Muhammad ﷺ.

Explicație

Autorul menționează că nu există nicio diferență în ceea ce privește aceste zece anulatoare între:

- cel care le comite intenționat,
- cel care le comite în glumă,
- sau cel care le comite din frică - toți aceștia cad în necredință.

De exemplu, dacă o persoană comite unul dintre aceste acte și apoi spune: „*Am glumit*”, totuși devine necredincioasă, chiar dacă a făcut-o în joacă.

Dacă o face intenționat, cu convingere, este și mai evident că este necredincios. Dacă o face din teamă - tot cade în necredință.

Nimeni nu este scuzat în aceste cazuri, în afară de cel care este constrâns (forțat) - și anume cel care este pus într-o situație critică, cum ar fi atunci când cineva îi pune o sabie la gât și îi spune: „*Tăgăduiește credința, altfel te vom ucide.*”

Această persoană nu devine necredincioasă, cu condiția ca inima lui să rămână statornică în credință. Însă dacă inima sa se împacă cu necredința, atunci el devine necredincios.

Așadar, există cinci situații:

1. Când persoana o face intenționat → necredință
2. Când o face în glumă sau pentru a-i face pe alții să râdă → necredință
3. Când o face din frică → necredință
4. Când o face sub constrângere, dar inima lui acceptă necredința → necredință
5. Când o face sub constrângere, dar inima lui rămâne statornică în credință → nu este necredincios.

Dovada se află în cuvintele lui Allah:

Textul arab al versetului integral

﴿مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيْمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيْمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾

„Cine nu crede în Allah după ce a crezut - în afară de cel care este forțat, dar a cărui inimă este statornică în credință —, însă cei care-și deschid piepturile pentru necredință, asupra lor este mânia lui Allah și ei vor avea o pedeapsă mare.”

(Sura An-Naḥl, 16:106)

Și Allah știe cel mai bine. Fie ca pacea și binecuvântările lui Allah să fie asupra Profetului nostru Muhammad ﷺ, asupra familiei sale și companionilor săi.

11 Întrebări și răspunsuri după lecție

Întrebare

Care este hotărârea referitoare la organizarea și participarea la conferințe care cheamă la unificarea religiilor?

Răspuns

Dacă aceste persoane cred că religiile respective sunt adevărate sau că adepții lor se află pe adevăr, atunci aceasta este necredință (kufr) și apostazie, iar noi căutăm refugiu la Allah.

Oricine cheamă la unificarea religiilor din convingerea că ele sunt corecte sau adevărate este necredincios, pentru că nu a respins țăghūt-ul (divinitățile și religiile false).

Cel care cheamă la unificarea religiilor nu respinge țăghūt-ul - el îi cheamă pe musulmani să se apropie de religiile evreilor și creștinilor, să fie asemenea lor, să fie de acord cu ei, sau să creadă că aceștia sunt pe adevăr.

O astfel de persoană nu a respins țăghūt-ul și aceasta este apostazie, adică a comis unul dintre lucrurile care anulează Islamul.

Întrebare

Referitor la regula takfîr-ului (considerarea unei persoane drept necredincioasă): cel care nu-i consideră pe politeiști drept necredincioși - de exemplu, Ibn Sînâ (Avicenna) —, dacă cineva spune: „*Eu nu-l consider pe Ibn Sînâ necredincios, pentru mine este musulman*”, această persoană comite necredință?

Răspuns

Dacă el este confuz în privința lui și nu cunoaște starea sa, atunci nu devine necredincios până când situația lui (a lui Ibn Sînâ) nu îi este clarificată.

Însă, cel care știe că Ibn Sînā a fost necredincios și eretic, dar totuși nu îl consideră necredincios, atunci acesta intră sub incidența acestui Anulator al Islamului.

Totuși, pentru unii oameni această chestiune nu este clară, așa că cel care nu este conștient de starea lui trebuie mai întâi învățat și lămurit.

Întrebare

Dar dacă el refuză și spune: „*Nu sunt obligat să fac asta.*”?

Răspuns

El este obligat să facă asta. Aceasta înseamnă că a căzut într-unul dintre anulatoarele Islamului, și anume:

„Oricine nu-i consideră pe politeiști drept necredincioși, sau are îndoieli despre necredința lor, sau consideră că religiile și credințele lor sunt corecte, a comis necredință.”

Ești obligat să-i consideri pe politeiști drept necredincioși, să manifesti vrăjmășie față de ei și să-i urăști de dragul lui Allah.

Allah a făcut aceasta o obligație asupra ta, așa cum a făcut tawhîd-ul (monoteismul) o obligație asupra ta.

Iar tawhîd-ul nu este valid decât dacă consideri politeiștii necredincioși.

Oricine nu-i consideră pe politeiști necredincioși, sau are îndoieli despre necredința lor, sau crede că religiile și convingerile lor sunt corecte - acesta este necredincios, la fel ca ei, deoarece nu a respins țăghût-ul.

Oricine nu respinge țăghût-ul și nu neagă religiile false, nu crede cu adevărat în Allah.

Credința în Allah și tawhîd-ul nu sunt valide decât prin două condiții:

1. Respingerea țăghût-ului (religii și divinități false);
2. Credința în Allah.

Respingerea țăghût-ului este prima parte a mărturisirii Lā ilāha illā Allāh („*Nu există divinitate vrednică de adorare în afară de Allah*”).

- Lā ilāha („*Nu există divinitate vrednică de adorare*”): înseamnă negarea și respingerea țăghût-ului;

- illā Allāh („în afară de Allah”): înseamnă credința în Allah.

Întrebare

Care este hotărârea asupra unei persoane care nu consideră pe cineva necredincios deoarece există o divergență de opinie în privința faptului dacă acel om este necredincios sau nu?

Răspuns

Persoana care este declarată necredincioasă trebuie să fie cineva care neagă un lucru care este cunoscut din religie în mod categoric, fie ca obligație, fie ca interdicție.

De exemplu:

Oricine neagă obligația rugăciunii a comis necredință, deoarece există consens unanim că rugăciunea este obligatorie - nimeni nu poate spune că rugăciunea nu este

obligație.

- La fel, oricine neagă interdicția adulterului (zinā) sau a dobânzii (ribā) a comis necredință, pentru că musulmanii sunt de acord în unanimitate că acestea sunt interzise.

Însă, în privința lucrurilor asupra cărora există divergență de opinie sau care sunt neclare, dacă cineva le respinge, nu devine necredincios.

De exemplu:

- Dacă cineva neagă interdicția fumatului, el nu devine necredincios, deoarece această chestiune este ambiguă - unii savanți (în afara Arabiei Saudite) au emis fatwa-uri greșite spunând că este permis, deși această opinie este incorectă.

De asemenea, dacă cineva neagă obligația de a face wuḍū' (abluțiune) după ce a mâncat carne de cămilă, nu devine necredincios, pentru că și asupra acestui aspect există diferență de opinie între savanți.

Întrebare

Este scuzat un musulman din cauza ignoranței?

Răspuns

O persoană nu este scuzată prin ignoranță dacă are posibilitatea să înlăture această ignoranță și poate întreba pe cineva despre chestiunea respectivă.

De asemenea, el nu este scuzat în privința unor lucruri care sunt cunoscute din religie în mod clar și general.

De exemplu, dacă un om trăiește printre musulmani și face tranzacții cu dobândă, iar când i se spune că dobânda este haram (interzisă) răspunde: „*Nu știam, sunt ignorant*” - aceasta nu este o scuză acceptabilă, pentru că acest lucru este clar și cunoscut de toată lumea. Totuși, dacă persoana trăiește într-o societate neislamică, unde dobânda este o normă și nimeni nu practică Islamul, de exemplu într-o țară ca America, și el crede că este permis să se folosească de dobândă - atunci este posibil ca o astfel de persoană să fie scuzată prin ignoranță.

Dacă această persoană devine musulman, dar continuă să practice dobânda și spune: „*Nu știam, sunt ignorant*” - atunci este posibil ca el să fie scuzat prin ignoranță, pentru că aceasta este o chestiune subtilă și necunoscută pentru el.

Dar în chestiunile clare și evidente, în care nu există confuzie, ignoranța nu este o scuză. Acest lucru este ilustrat de povestea relatată în cele două colecții autentice (Șaḥīḥ al-Bukhārī și Șaḥīḥ Muslim) despre omul care, pe patul morții, le-a spus familiei sale:

„Când mor, ardeți-mi trupul și împrăștiati-mi cenușa în mare și pe uscat, căci dacă Allah va putea să mă prindă, cu siguranță mă va pedepsi cu o pedeapsă grea.”

El a făcut aceasta din ignoranță, dar motivul a fost frica sa de Allah, de aceea Allah l-a iertat și a avut milă de el.

Notă a traducătorului: Vezi acest ḥadīth în Șaḥīḥ Muslim (trad. engleză, Cartea 37, nr. 6638).

El nu a făcut aceasta din negare voită a puterii lui Allah, ci din lipsă de cunoaștere. Nu a negat Învierea și nici Puterea lui Allah, ci doar nu înțelesese în detaliu perfecțiunea puterii Sale. Nu a fost din aroganță sau încăpățănare, ci din teamă de Allah.

Aceasta este o situație de natură subtilă, în care ignoranța poate fi scuzată.

Dar, în privința lucrurilor evidente, situația este diferită:

De exemplu, dacă un om trăiește printre musulmani, dar nu se roagă, și când este sfătuit spune: „*Nu știam că rugăciunea este obligatorie, sunt ignorant*” - o astfel de scuză nu este acceptată.

La fel, dacă spune: „*Nu știu dacă alcoolul este interzis*” sau „*Nu știu dacă adulterul (zina) este interzis*.” - nici aceasta nu este o scuză acceptată, pentru că acestea sunt lucruri evidente și cunoscute de toți musulmanii.

Întrebare

Ce spunem despre cel care nu face diferența între necredința majoră și cea minoră în privința judecării după altceva decât ceea ce a revelat Allah?

Răspuns

Cum să nu facă diferența, când Allah Însuși face diferența?

Textele religioase aduc dovezi clare că există o diferență între cele două.

Persoana care judecă într-o anumită chestiune contrar Shari‘ah, dar crede că este obligatoriu să se judece după legea lui Allah, însă a cedat în fața dorințelor sale și a fost învins de șeytan, - acea persoană este păcătoasă, nu necredincioasă.

Ea nu a respins judecata Shari‘ah, ci doar a încălcat-o din slăbiciune și neascultare.

Întrebare

Este permis ca oricine să aplice în mod absolut aceste hotărâri (legate de judecarea după altceva decât ceea ce a revelat Allah) sau această chestiune trebuie lăsată în seama savanților (‘ulamā’)?

Răspuns

Aceste chestiuni trebuie întoarse la savanți, deoarece ei sunt cei care le pot analiza și înțelege corect.

Oamenii de rând și studenții în științele islamice trebuie să se raporteze la savanți în astfel de chestiuni. Nu le este permis lor să emită hotărâri (fatāwā) sau să declare takfir (că cineva a devenit necredincios), pentru că nu și-au finalizat studiile și nu dețin nivelul necesar de cunoaștere.

Cât despre oamenii de rând, ei nu sunt calificați pentru astfel de chestiuni. Iar în privința studenților în științele islamice - și

aceștia trebuie să se refere la savanți, nu să dea ei înșiși verdicte de necredință în mod pripit și bazat pe dorințe.

Poate fi cineva care a dobândit puțină știință, a memorat Coranul sau anumite texte, și apoi începe să dea verdicte de takfir asupra oamenilor. Aceasta nu îi este permisă - el trebuie să lase această chestiune în seama savanților.

Pentru că s-ar putea ca el să considere un lucru ca fiind necredință, deși în realitate nu este, iar aceasta se datorează lipsei sale de cunoaștere, de înțelegere și grabei în emiterea verdictelor.

Întrebare

Dacă un conducător musulman sprijină un lucru păcătos dintr-un motiv anume sau pentru un interes specific, iar apoi unii oameni spun că sprijinul său dovedește că el consideră acel lucru permis - este corectă această judecată?

Răspuns

Aceasta nu este corectă. Ai verificat tu inima lui? Ți-a spus el că consideră acel lucru permis?

Sprijinul unui lucru poate avea diverse cauze - chiar și păcătoșii se sprijină unii pe alții, dar aceasta nu înseamnă că devin necredincioși.

De asemenea, lucrurile pe care conducătorul le sprijină pot conține atât aspecte permise, cât și interzise. Așadar, nu se poate concluziona automat că el consideră acel lucru hălâl (permis) doar pentru că l-a sprijinit dintr-un motiv politic sau strategic.

Întrebare

Se limitează comiterea necredinței doar la negare (takdhīb) și la convingerea interioară (i'tiqād) în fals?

Răspuns

Nu, necredința nu se limitează la negare.

Ea poate apărea în mai multe forme:

1. Prin negare (takdhīb) - când cineva neagă existența lui Allah sau respinge

Mesagerul Său, ori neagă un lucru cunoscut din religie în mod categoric.

2. Prin faptă - de exemplu:

- dacă cineva se prosternează în fața unui idol, chiar dacă nu crede în el,
- dacă calcă intenționat pe mushaf (Coran),
- sau îl murdărește cu impurități ori urină - toate acestea sunt acte de necredință.

3. Prin vorbă - cum ar fi:

- dacă cineva Îl insultă pe Allah sau pe Mesager,
- blestemă Islamul,
- sau își bate joc de Allah și de Mesagerul Său - toate acestea sunt forme de kufr (necredință).

4. Prin îndoială - de exemplu:

- dacă cineva are dubii despre Allah, despre îngeri, Cărțile revelate, Mesageri, Paradis sau Iad, și spune: „Nu știu dacă există Paradis” sau „Nu știu dacă există Iad” -
- astfel de persoană a comis necredință din cauza îndoielii și ezitării sale.

5. Prin abandon - de exemplu, dacă cineva se întoarce de la religie, nu o învață și nu-L adoră pe Allah - aceasta este, de asemenea, o formă de necredință.

Așadar, afirmația murji'itilor (grup deviant) că necredința există doar prin negare și respingere este falsă.

Întrebare

Să presupunem că o persoană are un litigiu și își duce cazul în fața unei curți religioase. Judecătorul pronunță o hotărâre, dar acea persoană urăște verdictul dat. Care este hotărârea asupra sa?

Răspuns

Dacă nu urăște verdictul pentru că este judecata lui Allah, ci dintr-un motiv lumesc - de exemplu, pentru că decizia nu i-a fost favorabilă —, atunci nu devine necredincios.

El trebuie totuși să fie supus judecății lui Allah și a Mesagerului, atâta timp cât știe că este o hotărâre religioasă. Chiar dacă decizia este împotriva lui, trebuie să fie mulțumit cu ea.

Profetul ﷺ a spus:

„Cine îl face pe altul să jure pe Allah în prezența lui, să fie mulțumit de jurământul acela; iar cine nu este mulțumit, nu este

dintre cei ai lui Allah.” Așadar, credinciosul trebuie să fie mulțumit de judecata Mesagerului ﷺ, chiar dacă verdictul este împotriva sa.

Allah spune:

Textul arab al versetului integral

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾

„Dar nu! Pe Domnul tău jur, ei nu vor crede până ce nu te vor lua pe tine (O, Muhammad) drept judecător în toate neînțelegerile dintre ei, și nu vor simți niciun disconfort în inimile lor față de hotărârea ta, și o vor accepta cu supunere deplină.”

(Sura An-Nisâ', 4:65)

Însă, dacă persoana urăște judecata pentru că este judecata lui Allah și a Mesagerului, și iubește și preferă legile omenești în locul legii divine, aceasta este apostazie (riddah) - căutăm refugiu la Allah —, pentru că el a preferat judecata țaghūt-ului în locul judecății lui Allah și a Mesagerului Său ﷺ.

Însă, în cazul în care o persoană urăște judecata țaghūt-ului (a religiilor și legilor false), dar nu este mulțumită de hotărârea religioasă dintr-un motiv lumesc - de exemplu, pentru că a fost jignit, a pierdut bani sau a suferit o pierdere materială —, și nu pentru că urăște judecata lui Allah și a Mesagerului Său, atunci această persoană nu cade în necredință.

Întrebare

Ce spunem despre cel care afirmă că versetul lui Allah:

Textul arab al pasajului integral

﴿وَلَيْن سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ
وَأَيَّتِهِ ۖ وَرَسُولِهِ ۖ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ كَفَرْتُمْ
بَعْدَ إِيمَانِكُمْ ۚ إِنَّ نَعْفُ عَنْ طَائِفَةٍ مِّنْكُمْ نُعَذِّبُ طَائِفَةً
بِأَنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ﴾

„Spune: «Oare de Allah, de versetele Sale și de Mesagerul Său vă băteați joc?» Nu vă scuzați! Ați devenit necredincioși după credința voastră.”

(Sura Ât-Tawbah, 9:65–66)

a fost revelat cu privire la ipocriți, iar expresia „după credința voastră” se referă doar la credința exterioară (nu cea din inimă)?

Răspuns

Aceasta contrazice semnificația aparentă a versetului. O astfel de interpretare forțată necesită dovezi clare, deoarece Allah spune explicit:

„Nu vă scuzați! Ați devenit necredincioși după credința voastră.”

Aceasta arată că iman-ul (credința) menționat aici este real, și nu doar exterior.

Întrebare

Atunci înseamnă că versetul a fost revelat cu privire la unii dintre companionii Profetului ﷺ?

Răspuns

Da, el a fost revelat cu privire la un grup dintre ei, în timpul expediției de la Tabūk.

- Ipocriții nu erau toți la același nivel:
- Unii nu aveau deloc credință,
 - unii aveau credință slabă,
 - iar alții aveau credință care s-a pierdut.
- Ei erau, așadar, de diferite categorii.

Întrebare

Care este hotărârea privind mersul la vrăjitori?

Răspuns

Nu este permis să mergi la vrăjitori, ghicitori sau astrologi, și nu este permis nici măcar să-i întrebi.

Textele religioase menționează un avertisment aspru în această privință.

Profetul ﷺ a spus:

„Cine merge la un ghicitor și îl întreabă despre ceva, rugăciunea lui nu va fi acceptată timp de patruzeci de zile.”

Iar dacă cineva merge la un prezicător și crede în ceea ce îi spune, atunci el a necrezut în ceea ce i-a fost revelat lui Muhammad ﷺ.

Definiții:

kāhin (ghicitor) -

persoană care primește informații de la jinni, care îl informează despre anumite lucruri ascunse (ghayb) ce urmează să se întâmple.

- Sāḥir (vrăjitor) - cel care colaborează cu diavoli, comițând necredință prin pocțiuni, incantații, noduri și vrăji.
- munajjim (astrolog) - cel care pretinde cunoașterea celor ascunse privind viitorul, prin observarea stelelor, afirmând că acestea au influență asupra evenimentelor pământești.
- ‘arrāf (clarvăzător/divinator) - cel care pretinde că știe despre lucrurile pierdute sau furate și locul unde se află acestea.

De asemenea, și cei care folosesc literele „*abjad*” (valorile numerice ale alfabetului arab - abjad ḥawwaz ḥuṭṭi kalaman sa‘faṣ qarashat thakhadh ḍaḡagh) pentru a pretinde cunoașterea lucrurilor ascunse, fac parte din aceeași categorie. Însă, dacă cineva scrie aceste litere doar pentru a le învăța și nu le folosește

pentru a pretinde știința invizibilului, precum aflarea morților sau a viitorului, nu intră în această categorie.

La fel, cei care „*deschid cărți*”, „*vorbesc cu jinni*”, „*citesc în ceașcă*” sau „*ghicesc în palmă*”, dacă pretind cunoașterea celor nevăzute (ghayb), sunt cu toții necredincioși, indiferent de metoda lor.

- Dacă pretinde că știe ascunsul prin vrăji, incantații, noduri, poțiuni, este un Sāhir (vrăjitor).
- Dacă pretinde că știe viitorul, este un kāhin (ghicitor).
- Dacă pretinde că știe ascunsul prin stele, este un munajjim (astrolog).
- Dacă pretinde că știe unde este un bun pierdut sau furat, este un ‘arrāf
- (clarvăzător).

De asemenea, cei care aruncă pietre sau scriu pe pământ, pretinzând cunoașterea celor ascunse, sunt și ei necredincioși - toți aceștia intră în categoria astrologilor (munajjimūn).

Întrebare

Dorim o explicație detaliată despre cererea de ajutor de la jinnii drepecți.

Răspuns

Referitor la cererea de ajutor de la jinni, Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah (rahimahullah) a menționat că interacțiunea omului cu jinni poate avea trei forme:

Prima situație:

Când omul îi cheamă pe jinni la Allah, le poruncește binele și le interzice răul - acest lucru este permis și chiar recomandat. Chemarea la Allah (da‘wah), poruncirea binelui și interzicerea răului sunt obligații atât pentru oameni, cât și pentru jinni.

Totuși, aceasta se întâmplă numai dacă Allah hotărăște ca acest contact să aibă loc. Așadar, omul poate să le vorbească jinnilor doar pentru a-i invita la Islam și a-i îndruma spre bine, fără a depăși aceste limite. Uneori, se poate întâmpla ca unui jinni drepecți să fie prezenți în adunări de știință și să asculte sau chiar să

comunica cu cei prezenți. Dar scopul trebuie să fie doar chemarea lor la Islam și poruncirea binelui, nimic mai mult - și aceasta este o acțiune permisă și laudabilă.

A doua situație:

Când o persoană cere ajutor jinnilor în chestiuni permise, cum ar fi:

- să-l ajute la repararea unei mașini, - la muncile câmpului, - sau la construcția unei case.

Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah (rahimahullah) a spus:

„Originea în această privință este că acest lucru este permis.”

Totuși, chiar și așa, nu este potrivit ca un om să ceară ajutor jinnilor, nici măcar în lucruri permise.

De ce? Pentru că nu îi putem vedea, nu știm ce parte din spusele lor este adevărată și ce parte este falsă. În plus, jinnii au o capacitate de judecată mai slabă decât oamenii și nu sunt de încredere, iar în final îl pot duce pe om către un rezultat neplăcut. Allah spune:

Textul arab al versetului integral

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن
تَصِيبُوا قَوْمًا بِجَهْلَةٍ فَتُصْبِحُوا عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ﴿٦﴾

„O, voi cei care credeți! Dacă un stricat (fāsiq) vine la voi cu o veste, verificați-o!”

(Sura Al-Ĥujurat, 49:6)

Dacă acest verset se referă la un stricat dintre oameni, atunci jinnii sunt chiar mai răi în această privință.

Unii dintre cei care fac ruqyah (citiri coranice asupra celor posedați) cer ajutor jinnilor în acest fel.

Unii spun:

„Vorbesc cu un jinn și îi cer anumite lucruri; el mi-a spus despre cutare lucru și mi-a arătat unde se află magia.”

Unii dintre acești jinni pretind chiar că sunt musulmani.

Însă noi spunem:

- Cine te-a informat?

- Știi tu care este starea lui?
- Poți tu să-l crezi?

Acest jinn este un fâsiq (păcătos, neascultător) - a atacat un om musulman prin posedare, deci este un păcătos.

Prin urmare, nu trebuie acceptate vorbele lui și nu trebuie cerut ajutorul lui.

Ceea ce trebuie făcut este doar:

- să-l chemi la Allah, - să-i citești Coranul și - să-i ceri să iasă din trupul musulmanului și să nu-i mai facă rău.

Cât despre ceea ce fac unii oameni, spunând:

„Am cerut cutare lucru de la jinn și el mi-a spus despre cutare și cutare magie,” și stau de vorbă cu el ore întregi - aceasta este o mare greșală, pentru că jinnul minte, iar omul nu are cum să știe dacă spune adevărul. Apoi, treptat, îl conduce către consecințe grave, chiar și atunci când este vorba despre lucruri aparent permise, deoarece jinnul îl va duce pas cu pas până ce-l va face să cadă în shirk (asociere de parteneri cu Allah).

Notă a traducătorului: Shaykh-ul nu a detaliat a treia situație, care se referă la cazul în care omul interacționează cu jinnii în chestiuni interzise, așa cum a fost menționat în întrebarea și răspunsul anterior.

Întrebare

Care este hotărârea privind citirea horoscoapelor și credința în ele?

Răspuns

Dacă cineva pretinde că știe lucrurile ascunse (al-ghayb) prin intermediul acestor practici (astrologie, horoscop etc.), atunci acesta a comis necredință și apostazie. Aceasta se numește „*tanjīm*” - adică prezicerea viitorului prin astrologie.

Întrebare

Și dacă cineva crede în horoscoape?

Răspuns

Dacă cineva crede că horoscoapele dețin cunoașterea lucrurilor ascunse, atunci el este necredincios, deoarece a tăgăduit cuvântul lui Allah, care spune:

Textul arab al versetului integral

﴿قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ﴾

„Spune: Nimeni din ceruri și de pe pământ nu cunoaște cele ascunse (al-ghayb) în afară de Allah.”

(Sura An-Naml, 27:65)

Întrebare

Care este sfatul dumneavoastră pentru cel care dorește să îndepărteze magia prin magie, spunând: „*Sunt constrâns, trebuie să fac asta*”?

Răspuns

Înlăturarea magiei este numită de către savanți „*an-nushrah*”. Opinia corectă, adoptată de savanții care au analizat această problemă, este că vindecarea prin nushrah se împarte în două categorii:

Prima categorie:

Înlăturarea magiei prin magie asemănătoare - aceasta este interzisă.

A doua categorie:

Înlăturarea magiei prin incantații prescrise în religie sau prin medicamente permise - aceasta este permisă.

Omul poate:

- să recite Āyat al-Kursī (versetul Tronului),
- al-Mu‘awwidhatayn

Notă a traducătorului: al-Mu‘awwidhatayn sunt cele două sure de protecție: Sura al-Falaq și Sura an-Nās.

- sau versetele care vorbesc despre magie;
- să spună rugăciunile profetice precum:

„O, Allah, Stăpânul oamenilor, îndepărtează această suferință și vindecă-mă. Tu ești Vindecătorul; nu există vindecare în afară de vindecarea Ta - o vindecare care nu lasă nicio boală.”

sau: *„În Numele lui Allah, îți fac ruqyah împotriva a tot ceea ce te vatămă, și împotriva oricărui om invidios sau a oricărui ochi rău. Fie ca Allah să te vindece.”*

De asemenea, se pot folosi medicamente permise și tratamente benefice - în toate acestea nu este nicio problemă.

Aceasta este opinia corectă, adoptată de savanții care au cercetat problema, și este părerea lui Ibn al-Qayyim, precum și a imāmului și mujaddidului Muhammad ibn ‘Abd al-Wahhāb (rahimahullah) în cartea sa Kitāb at-Tawhīd, în capitolul:

„Ceea ce s-a relatat despre an-nushrah.”

Așadar, an-nushrah se împarte în două tipuri:

- an-nushrah permisă,
- și an-nushrah interzisă.

Nushrah înseamnă vindecarea sau înlăturarea magiei făcute asupra cuiva. Dacă este făcută prin magie asemănătoare, este interzisă; dacă este făcută prin rugăciuni prescrise sau leacuri permise, este permisă.

Întrebare

Este considerat că crede în vrăjitori cel care merge la ei spunând: *„Este o urgență”*?

Răspuns

Nu este permis. El nu trebuie să facă asta, potrivit savanților care au verificat această chestiune. Nu are voie să meargă la un vrăjitor.

Cât despre a crede în el, aceasta este altceva. Dacă crede în el, atunci a comis necredință. Însă simplul fapt de a merge la el este interzis, fiind o cale blocată de religie (sadd ad-dharā’i’).

Întrebare

Dar dacă cineva îi ajută pe necredincioși împotriva musulmanilor din teamă pentru bunurile sale lumești?

Răspuns

Această persoană comite necredință, chiar dacă o face din frică pentru bunurile sale lumești, după cum Allah spune:

Textul arab al versetului integral

﴿ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ﴾

„Aceasta pentru că au preferat viața acestei lumi în locul Vieții de Apoi.”

(Sura An-Naḥl, 16:107)

Adică: a avut o posesiune lumească pe care a preferat-o în detrimentul religiei sale.

Această persoană a necrezut, pentru că a pus interesele sale lumești deasupra religiei. Religia lui Allah are întâietate asupra oricărui beneficiu lumesc; iar cel care își pune viața lumească mai presus decât Religia, a căzut în necredință.

Întrebare

Sunt anulatoarele Islamului limitate (adică doar zece)?

Răspuns

Lucrurile care anulează și invalidează Islamul unei persoane sunt numeroase.

Savanții din toate madhhab-urile - Ḥanbalī, Shāfi‘ī, Mālikī și Ḥanafī - au inclus în cărțile lor de fiqh capitole intitulate:

„Capitol: Hotărârea privind apostatul (*Ahkām al-Murtadd*).”

Aceasta se referă la o persoană care a devenit necredincioasă după ce a fost musulmană.

Ei au menționat numeroase categorii și forme de apostazie. Dintre toate școlile juridice, hanafiții au fost cei mai detaliați în enumerarea lucrurilor care anulează Islamul.

De fapt, ei au spus:

„Dacă cineva se referă la o moschee (*masjid*) sau la un mushaf (Coran scris) într-un mod batjocoritor, spunând *musayjid* (*moscheiută / moschee mică, mică moschee*) sau *musayhif* (*mushaf*)

mic / Coran mic), intenționând prin aceasta să le disprețuiască, atunci el a comis necredință.”

Întrebare

Imamul (rahimahullah) a menționat, pentru unele dintre aceste anulatoare, că există consensul savanților (ijmā[‘]), dar nu a spus asta pentru toate.

Răspuns

Este cunoscut că toate aceste anulatoare sunt acceptate prin consensul unanim al savanților. Nu există nicio îndoială în această privință.

El a menționat explicit ijmā[‘]-ul doar la unele dintre ele pentru a clarifica, dar toate aceste lucruri fac parte dintre cele cunoscute din religie în mod necesar (ma‘lūm min ad-dīn bi-d-ḍarūrah).

Întrebare

Ce înseamnă „întoarcerea” în afirmația autorului:

„Al zecelea: Îndepărtarea de religia lui Allah, fără a o învăța sau a o aplica...”?

Răspuns

Prin „întoarcere” (al-i‘rāḍ) se înțelege că persoana se îndepărtează complet de religie - nu o învață și nu acționează conform ei.

Sfârșitul tratatului

Sharḥ Nawāqid al-Islām

Explicarea celor zece lucruri care anulează Islamul

Comentariu la cele zece anulatoare ale Islamului, cu
explicarea termenilor, dovezilor și distincțiilor discutate
în text.

Autor: ʿAbd al-ʿAzīz al-Rājīhī

Traducere în limba română

Institutul Tawhid

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro